

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

Major Slik

Kate potřebuje pomoc, Eriku

WESTERNOVÝ ROMÁN

“Je jiný než ostatní. Protože on je spravedlnost...”

PŘÍBĚHY O ERIKOVI - KATE POTŘEBUJE POMOC, ERIKU

Westernové příběhy o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal

MAJOR SLIK

Copyright

Autor: Major Slik

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-391-6 (epub)

978-80-7512-392-3 (mobi)

978-80-7512-393-0 (pdf)

Pro čtenáře od patnácti let

*Autor děkuje Mileně a Jarinovi Jarmarovým
za pomoc s námětem této povídky.*

Posledního příběhu o Erikovi.

KATE POTŘEBUJE POMOC, ERIKU

Opět vypravuje Miguel Espinoza ¹

Že prej to musí sepsat podle mýho vyprávění, řek tenkrát Major, i když von byl též u toho, když Erik přijel ještě jednou na ranč K+K. Asi proto, že já byl tenkrát v Erikový společnosti více než von. V tý době sem byl totiž na ranči jedinej, kterýmu moh Erik stoprocentně důvěřovat – teda nepočítam-li naši šéfovou, paní Kate. A k Majorovi se Erik choval s jistým vodstupem – i když to je jináč správnej chlap – ale von byl přeci manželem paní Kate, a já sem si jistej, že mezi ní a Erikem muselo kdysi něco bejt. Nějaký to milostný vzplanutí a tak.

Jestli se nemejlim, tak uplynulo dvacet roků vod tý doby, kdy mě Erik poslal z mýho rodnýho Mexika na ranč K+K, aby se tam vo mně postarali. To ještě žil starej pan Morton, táta paní Kate, a já tam našel novou rodinu. A též práci v koňským sedle jako kovboj, kterýho ze mne udělali, jak sem si vždycky přál. A tak už to bejvá, že když máte svoji práci rád, tak ji potom děláte dobře. Asi proto ze mě

¹ viz příběh „Naše oči se obracejí k tobě“

nakonec paní Kate udělala předáka svých kovbojů, když po smrti starýho pána řídila ranč vona, a když Bob Atkins, dřívější její předák, se tak zakoukal do jedný herečky kočovnýho divadla, že se sbalil a vodjel s nimi někam pryč. Neměl sem to ze začátku jako Mexikánc s chlapama vůbec jednoduchý, ale choval sem se k nim tak, jak sem to vodkoukal vod Erika, jak von si doved získat každýho, a tak sme spolu nakonec začali vycházet.

Vůbec sem si nemyslel, že se s Erikem po tý době ještě někdy setkám. Bylo mi patnáct, když sme se poznali v Mexiku² a vod tý doby sem nepoznal nikoho, kdo by se mu vyrovnal. Kdo mi nejenom zachránil, ale i úplně změnil můj život, kterej v tý době nestál za nic. Obdivoval sem ho a miloval jako nikoho jinýho, což prej je normální v týhle situaci u kluků v pubertě, kteří vyrůstali bez rodičů – jak říkal doktor Gordon z Ascalony.

A von se pak najednou objevil na ranči K+K. Ale byl to už jinej Erik, než jak sem si ho pamatoval – kdy s ním byla legrace a byl takovej... lidskej. Ted' byl – divokej. Lidskej ale taky. Vlastně... co to melu. Byl to pořád stejnej Erik, akorát o dvacet roků starší, jak sem už řek.

Miguel Espinoza, tč. předák na ranči K+K

² tamtéž

[1]

Toho dne měl Miguel již od rána takové divné tušení, že se něco stane. A štvalo ho, že nevěděl, jestli to bude něco dobrého nebo špatného. Proto raději hned po snídani osedlal koně a vyrazil k západní hranici ranče, kde bývaly poslední dobou nejčastěji potíže. Těch sedm kovbojů, kteří tam od jisté doby pořád hlídali stádo, jej ale ujistilo, že je tam už pár dnů klid a nic se neděje. Tak tam s nimi pobyl pro jistotu až do odpoledne, určil nový harmonogram nočních hlídek a vrátil se na ranč akorát na večeři.

Po večeři vypustil z kotců psy, aby jako každou noc hlídali bezprostřední okolí haciendy a přes prostranství před haciendou zamířil k vrátnici, kterou před půl rokem nechala paní Kate postavit podle jeho návrhu.

Už se stmívalo, a když zvedl hlavu, zda neuvidí první hvězdy, jako by koutkem oka zahlédl v tom šeru siluetu jezdce na koni na vršku asi půl míle odtud, ze kterého se po cestě sjíždělo k haciendě. Podíval se tím směrem pořádně, ale nikdo tam nebyl. Asi už mám z tý pitomý nálady halucinace, pomyslně si a pomalu došel k vrátnici. Byl to vlastně malý srub s jednou místností, okenicemi jako střílnami a malou verandou, teď už osvětlenou petrolejovou lampou, kde seděl jeden z jeho mužů s puškou na kolenou.

„Běž si sníst večeři, Archie, a řekni Koktavému Reillymu, ať tě přijde vystřídat. Já to tady chvíli pohlídám. A taky se vokoupej, aby tě chlapi před spaním nehodili do napajedla.“

Archie položil opakovačku vedle židle a vstal. Byl to podsaditý chlapík s kulatým, dobromyslným obličejem a nohama trochu do O. Na sobě měl kalhoty a bundu z džínsovinu, které nosila většina kovbojů, z pravého koutku úst mu visela vyhaslá cigareta, kterou vyplivnul.

„Jestli jsou na večeri zase fazole se slaninou, tak není vo co stát. Tenhle tejdén by to bylo potřetí.“

„Náhodou je biftek s vejci a spoustou vařené zeleniny. Je přeci sobota!“

„Byl to pěkně pitomej tejdén, vid', Migueli...“

Archie se odmlčel a zvedl hlavu. V nastalém tichu uslyšeli cinkot koňských kopyt na příjezdové cestě. Archie se rychle shýbl pro pušku a natáhl uzávěr, Miguel položil ruku na pažbu svého revolveru. Oba se zahleděli do houstnoucí tmy, ze které se pomalu vynořila silueta jezdce a zůstala stát.

„Pojďte blíž a žádné hlouposti!“ zavolal Miguel a vytáhl revolver.

„Copak se takhle vítají přátelé, Migueli?“ promluvila postava a kůň pomalu přišel k nim. Světlo lucerny ozářilo muže v dlouhém šedém cestovním plášti, s kovbojským kloboukem, zpod kterého mu vzadu vyčúhoval krátký indiánský ohon. Také jeho tvář nezapřela indiánské rysy – trochu přivřené oči, vystouplé lícní kosti a širší nos.

„Proboha... Eriku!“ vyjelo z Miguela, pistole mu vypadla z ruky na zem a on se vrhl do náruče toho cizince, který už stál vedle koně a usmíval se na něho.

A pak se stalo něco zvláštního. S ohlušujícím štekotem se sem přihnala smečka vypuštěných ohařů, která ucítila vetřelce na svém území a chtěla se na něho vrhnout, když ještě k tomu držel v objetí jejich velitele. Ten muž ale jen tak proti nim natáhl

ruku sevřenou v pěst a prudce dlaň otevřel. Všichni čtyři psi se najednou váleli v prachu, jako by je tam srazila neznámá síla. A s kňučením se pak odplazili o kus dál.

Miguel pustil cizince a obrátil se na hlídače. „Upaluj do domu, Archie, a řekni pani Kate, že máme návštěvu a že se bude setsakramentsky divit, kdo to je.“

Archie, který položil pušku a díval se na cizince jako na nějaké strašidlo, odkráčel do domu a Miguel řekl: „Ani nevíš, jak sem rád, že seš tady, Eriku. Moc sem si přál, abys přijel!“

„Vím to, Migueli.“

„A víš...?“

Než stačil Miguel dopovědět, z domu vyšla žena a muž s lucernou. Také hubený mládenec, který zůstal stát mezi vstupním sloupovým haciendy, stejně jako Archie.

„Kdo to přijel, Migueli?“ zavolala ta žena.

„Starý známý, Kate,“ odpověděl cizinec – „už dvacet let.“

„Eriku...“ Žena se rozběhla dopředu a cizinec jí vykročil vstříc. Oba se krátce objali a ona o krok ustoupila, aby si ho nevěřičně prohlédla. Muž s lucernou mezitím došel až k nim a posvítíl na příchozího.

„Moc ráda tě zase vidím, Eriku.“

„Já tebe taky.“

„Nečekala jsem, že tě ještě někdy uvidím – co tě sem k nám přivedlo? Musí být pro to dobrý důvod, znám tě.“

„Přečetl jsem si přece tvůj vzkaz, Kate!“

„Můj vzkaz?“

„Ano, ten tvůj inzerát v novinách. Vystříhl jsem si ho.“ Erik sáhl pod plášť a vyndal složený výstřižek z novin, který podal Kate. Ta jej zvedla k lucerně a nahlas přečetla:

ERIKU, vrať se na ranč K+K! Kate potřebuje tvoji pomoc!

Kate překvapeně zvedla oči od výstřižku a vrátila ho Erikovi. „Ale já jsem ten inzerát nepsala!“

„Podal jsem ho já,“ řekl muž vedle ní. „Do nejčtenějších novin ve všech státech. Už před časem.“

„A já mu to poradil, paní Kate,“ řekl Miguel.

„Měl jsi mi o tom říct!“ obrátila se Kate k svému společníkovi.

„Nemohl jsem... nikdy bys s tím nesouhlasila.“

„Tohle je můj manžel, Eriku. A tam u domu,“ obrátila se dozadu – „to je náš syn.“

„Všichni mi tady říkají Majore, Eriku. Hodně jsem o tobě slyšel. I když ne od Kate...“

Erik mu podal ruku a zahleděl se do jeho očí. Měl zvláštní pátravý pohled, kterým se do Majora vpíjel, jako by hodnotil všechny stránky jeho povahy a charakteru. Nepříjemné mu to ale nebylo. Po chvíli se Erikův výraz v očích změnil a jeho pohled byl teď teplejší. Zřejmě jsem v hodnocení uspěl, pomyslil si Major.

„Pojďme do domu,“ řekla Kate – „musíš se najíst, Eriku, a odpočinout po cestě.“

„Nejsem unavený, Kate, ale něco sníst bych mohl.“

„Migueli, řekni někomu z mládenců, aby se postarali o Erikova koně, a potom přijď také dovnitř. Vypadá to, že si toho všichni máme hodně co říct.“

Erik sundal z koně své cestovní tašky, hodil si je přes rameno a následoval Kate s Majorem k domu. U mládence před vchodem se zastavil.

„Jmenuje se Tim, Eriku, a je mu patnáct. Máme ještě Patrika, kterému je šestnáct, ale ten tady není – studuje prvním rokem ve West Pointu. Půjde ve šlápějích svého otce. Tohle je Erik, Time, dávný rodinný přítel.“

„Vím, kdo to je, matko, vyprávěl mi o něm Ben Evans, když jsem byl kluk. A vůbec se mi nelíbí, že je tady.“

„Time!“ okřikl ho Major – „okamžitě se našemu hostu omluv!“ Ale Tim se otočil a zmizel v domě.

„To je v pořádku, Majore,“ řekl Erik – „i já byl v pubertě na svého otčíma někdy hubatý. A pak jsem toho litoval.“

„Ben Evans umřel předloni,“ řekla Kate. „Ve spánku. Měl hezkou smrt.“

„Vím to, Kate. Poznal jsem, kdy vydechl naposled.“

Kate a Majora kupodivu tato Erikova poznámka vůbec nepřekvapila. Oba jen tak pokývali hlavou. Potom všichni tři vešli dovnitř do haciendy.

[2]

Pokaždé, kdy Miguel vstoupil do pracovny paní Kate, padl jeho zrak na stěnu, kde visel ten obraz. Jakoby se chtěl ujistit, že je stále na svém místě. Ten obraz jej totiž fascinoval již od té doby, kdy se před dvaceti léty objevil na ranči K+K a stanul poprvé tváří v tvář Henrymu Mortonovi, otci paní Kate.³ Obraz přes půl stěny a ve vyřezávaném pozlaceném rámu znázorňoval přechod velkého stáda krav přes řeku a honáka v popředí. Nechal ho vymalovat starý pan Morton, děda Kate, a ten honák z obrazu byl sám Henry Morton zamlada. Ten jednou Miguelovi prozradil, že starý pán dal za obraz údajně sto dolarů, což byly tenkrát velké peníze.

Miguel se posadil ke stolu a chvíli poslouchal, jak Kate peskuje Majora za ten inzerát. Ten se vůbec nebránil. Seděl mlčky, díval se jí do očí, ale v jeho pohledu nebylo nic provinilého. Je si jistej, že se paní Kate ve skutečnosti nezlobí, pomyslí si Miguel, protože to Major udělal pro ni. Major obvykle nezasahoval Kate do řízení ranče – nikdy předtím na ranči nežil, a proto ani nejevil o tento druh podnikání zvláštní zájem. Pro svou vojenskou minulost se ale vyznal ve vedení lidí, a tak, když ho Kate někdy požádala o radu z této oblasti, řekl jí svůj názor, ale to bylo asi tak všechno, co se po něm mohlo chtít. To ovšem neznamenalo, že by zde byl tak říkajíc ‚pod pantoflem‘ nebo někým, kdo se nebere příliš vážně.

³ viz závěr povídky ‚Naše oči se obracejí k tobě‘

Naopak – v rodinných záležitostech měl hlavní slovo a Miguel se párkrát přesvědčil, že když jde do tuhého, dovede být i pěkně tvrdý! A každému, kdo byl jen chvíli ve společnosti Majora a Kate, muselo být ihned jasné, že se ti dva mají pořád ještě rádi.

Kate toho brzy nechala, usmála se a políbila Majora na tvář. „Vlastně jsem ráda, že jsem se zase setkala s Erikem. Co na něho říkáš?“

Major pokrčil rameny. „Tak nějak jsem si ho představoval. Je jiný než ostatní...“

„Opravdu si myslíš, že je to nebezpečný muž?“

„Říkali to všichni, kteří ho poznali.“

„Křivdili mu. Je to citlivý a hodný člověk, který udělá všechno pro to, aby lidem změnil život k lepšímu. Já i tady Miguel jsme přece sami viděli, jak dovede léčit nemoci, a určitě v mnoha věcech pomohl i jiným.“

„Mnohem více jich poslal na věčnost.“

„Ale miláčku, je přece správné, že dovede potrestat zločince, kteří někomu ubližují. Nebo zabít v sebeobraně. Stejně si myslím, že lidé, kteří ti o Erikovi vyprávěli, si často vymýšleli a...“

„Poslyš, Kate, víš přece dobře, že já Erika obdivuji již hodně dlouho. Protože je výjimečný a nevím o jiném muži, který by se mu vyrovnal. Ale tys ho potkala, když ti bylo patnáct a jemu devatenáct, přijel z velkého města, zatímco ty jsi znala jen ranč a krávy. Byl to tenkrát jiný Erik, jakého si pamatuješ, a do kterého jsi byla určitě zamilovaná. Chci ti jen vysvětlit, že on se vydal do života jinou cestou a nesmíš být proto překvapená, že se změnil. Musíš být na to připravená.“

„Na copak se má Kate připravit?“ Erik za sebou zavřel dveře, posadil se ke stolu a střídavě si ty tři prohlížel.

Oni zase jeho. Má mokré vlasy, pomyslel si Miguel, už se stačil vokoupat a převlíct. A jeho tvář je mužnější než tenkrát, a má ostřejší rysy. Ale oči má pořád stejné – vzbuzují důvěru a jejich pohled je takový nějaký uklidňující, i když se člověku zdá, že mu vidí až do žaludku...

Erikův tázavý pohled se zastavil u Kate.

„Mám se připravit na nižší výkupní ceny za dobytek. Manžel si to přečetl v burzovních zprávách. Dala ti naše Molly večeri, Eriku?“

Zbytečně se snaží to zamluvit, usoudil Miguel, stejně jí to Erik nevěří. Von dovede prokouknout každého.

„Jistě, a moc dobrou. A z jejího vřelého přivítání mám málem zlomená žebra.“ Erik se opřel do opěradla židle: „A teď mi pověz, Kate, jaký máš problém? V čem ti můžu pomoci?“

„Ten problém se jmenuje TOC,“ řekl Miguel.

„Texas Oil Company,“ vysvětlil Major. „Jejich geologové i v téhle části Texasu našli před rokem ropu, tak tady Společnost poslala svého zástupce, nějakého Henryho Lamberta, který se usadil v Ascaloně a začal pro ně skupovat pozemky. Nabízel za ně slušnou cenu, v době kdy dobytkařství upadá, takže rančeři z malých rančů na západ od nás neodolali lákavé nabídce. Prodali dobytek, nechali si od Lamberta vyplatit desetitisíce dolarů a odstěhovali se pryč. A na jejich pláních teď rostou průzkumné ropné vrty.“

„A potom přišel Lambert i za Kate...“

„... a ta mu řekla, že nikdy neprodá jediný akr pozemků K+K!“

„Táta i děda by se museli v hrobě obracet! Nenechám přece zničit dílo tří generací Mortonů a svůj domov, kde jsem vyrůstala a byla šťastná,“ řekla Kate.

„Potíž je ale v tom,“ pokračoval Major – „že hlavní ropné pole s nejvydatnějšími zásobami je právě tady, pod velkou částí území našeho ranče. Miguelovi to prozradil Boone, inženýr Společnosti, když ho Miguel jednou opil v Ascaloně. A TOC nehodlá o tuhle kořist přijít jen kvůli nějaké svéhlavé ženské, která kašle na jejich špinavé prachy, protože je nepotřebuje. Lambert byl za Kate ještě podruhé, s vyšší nabídkou, dopadl ale stejně. A tohle si zřejmě vůči Společnosti nesmí nikdo dovolit. Takže se tady objevili bratři Harperové.“

„Starší Gas kdysi jezdil u nás,“ ozval se Miguel. „Na práci ale von už tenkrát moc nebyl, byly s nim akorát problémy. Dělal si po svém a jenom vyvolával rvačky. Ostatní honáci s nim nechtěli jezdit, tak ho pan Morton vyhodil. Vypařil se vocad' a prej se dal k nějaké bandě v Arizoně, kterou tam nakonec rozprášili. Gase ale nechtyli – von se potom nějakej čas ještě potuloval bůhvíkde, až se tu nakonec před časem vobjevil i se svým mladším bráchou Teddym. Vyhlídli si vopuštěnej Finkův ranč, kterej je pár mil vod naší západní hranice a usadili se tam. Prej jim ho Lambert pronajal. Nikomu nebylo jasné, co tam chtějí dělat, jelikož jediný co voni uměli, bylo chlastat a vohánět se s pistolemi. Hlavně Gas je s revolverem rychlej jak nikdo v celým vokrese. Nám to ale brzo jasný bylo – začaly nám potíže.“

„Nejdříve se začal ztrácet dobytek,“ pokračoval Major – „po desítkách kusů. Když to bylo v jednom týdnu necelá stovka, vzal jsem Miguela a všechny chlapy a vyrazili jsme na Finkův ranč. Projeli jsme ho křížem krážem, ale žádné krávy jsme tam nenašli. A Gas se nám smál do ksichtů. Potom nám otrávil vodu ve dvou artézských studních a dobrá třicítka krav pošla. Zanedlouho někdo přimíchal do našeho stáda pár kusů krav nakažených tuberkulózou. Naštěstí byl už Miguel ostražitý a brzy se na ty

neoznačené krávy přišlo, takže epidemie nevypukla a škoda tak nebyla velká.“

„Tohle jste si přece nemohli nechat líbit,“ řekl Erik. „To si nedovedete poradit se dvěma lumpy, Migueli?“

„To nejsou jen ti dva, Eriku,“ vložila se do rozmluvy Kate. „Je přece jasné, že za vším stojí Společnost a proti ní nikdo nepůjde. Napsala jsem guvernérovi, ale vůbec mi neodpověděl...“

„... a já jsem poslal telegram okresnímu šerifovi, aby to přijel vyšetřit,“ dodal Major. „Přijel ještě se dvěma muži, motali se tady asi týden, vyslechli také oba bratry, a nakonec nám šerif sdělil, že s tím nemůže nic dělat, když nejsou žádné důkazy o něčím úmyslu nám škodit. Díval se přitom na nás, jako bychom si celou záležitost vymysleli.“

„A s Lambertem jste o tom nemluvili?“

„Za tím jsem byla nejdřív,“ řekla Kate – „ale odešla jsem z hotelu Kráska Texasu v Ascaloně, kde bydlí a úřaduje, s nepořízenou. Řekl mi, že TOC nemá nic společného s tím, co se stalo na mém ranči a že bratry Harperovy viděl akorát jednou v životě, když jím pronajal Finkův ranč. Byl ke mně víceméně zdvořilý, ale cítila jsem za jeho slovy neupřímnost. To když naznačil, že za svoje problémy si vlastně můžu sama tím, že odmítám jeho nabídky. A hned také využil mojí návštěvy na další nabídku za prodej, údajně poslední.“

„Na kolik?“

„Tři miliony.“

„I tuhle nabídku jsi odmítla?“

„Samozřejmě.“

Erik zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli děláš dobře, Kate. S těmi penězi by byla tvá rodina zajištěna nadosmrti a samotná tady Společnosti stejně nemůžeš vzdorovat věčně. Nakonec si najdou způsob, jak tě odtud dostat. Mají armádu právníků, koupené politiky a lidi ve vládě, noviny, které z tebe udělají přinejmenším nesvéprávnou ženskou...“

„Nejsem jediná, která nechce Společnosti prodat půdu. Howard Owens je odmítnul také.“

„Kdo je to?“

„Náš soused na východě, za řekou,“ odpověděl Major – „před časem tam koupil pár desítek tisíc akrů. Až k mexické hranici.“

„Vždyť půda tam nemá žádnou hodnotu, pokud si pamatují. Je to tam samé kamení a močály, které zůstávaly po záplavách z jarního tání sněhu v horách – ani pan Morton přece o ty pozemky neměl zájem.“

„Taky že je Owens dostal skoro zadarmo.“

„A co tam ten chlap hodlá, proboha, dělat?“

„Zatím nedělá nic. Nechal si tam akorát postavit malý domek, kde bydlí se svým sluhou, mexickým indiánem. On je v tom dost tajemný. Když se ho lidi ptají na jeho plány, tak se jen potutelně usmívá. Nanejvýš řekne, že s tou půdou udělá náramný kšeft, neprozradí ale jaký. Já ale tuším, o co mu jde. Často se totiž se mnou baví o situaci vedle v Mexiku, kde prezident Carranza a generál Obregóna utápějí v krvi dlouholetou lidovou revoluci za pozemkovou reformu. Vloni se jím podařilo zlikvidovat vůdce rolníků Zapata a teď chtějí dostat i Pancho Villa...“

„Erik už tenkrát Villovi předpověděl, že bude mít v hlavním městě pomník,“ ozval se Miguel.⁴

„Owens do Mexika často jezdí a vypráví mi o krutých represích vůči poraženým rolníkům.

A já si myslím, že tam připravuje jejich migraci sem, do Texasu, kde jím chce propachtovat svoji půdu. Bylo by to od něho ušlechtilé a samozřejmě by mu to dobře vynášelo.“

„Dobrá... a proč jste mě sem tedy zavolali? Co bych podle vás, Majore a Migueli, měl udělat? Zabít bratry Harperovy, i když proti nim nejsou důkazy, že zrovna oni vám škodí? Případně také Lamberta – pro jistotu – a vypovědět Společnosti válku? Vždyť proti ní ani já nic nesvedu.“

Major mlčel, tak odpověděl Miguel: „To ne, Eriku – jen sme si mysleli... že tvoje přítomnost na ranči a tvoje pověst... Zkrátka že si všichni rozmyslí na nás něco zkoušet.“

„Vždyť mě tady po těch letech už skoro nikdo nezná! A to, co se tenkrát stalo v dole na stříbro, ze mne sotva udělalo postrach kraje. Tak o jaké mojí pověsti to mluvíš, Migueli?“

„Přeci o tvejh skutcích potom, za posledních dvacet let!“

Erik si je chvíli mlčky prohlížel. „A co vy o tom můžete vědět.“

„Náhodou toho víme hodně. Díky Majorovi, kterej vobjíždí místa, kde jsi dal ‚pár věcí do pořádku,‘ a podle vyprávění těch, kteří byli u toho, tydle příběhy sepisuje. Čas vod času mu některé na pokračování votiskuje i nedělní ASCALONSKÝ ZPRAVODAJ.“

⁴ v povídce „Naše oči se obracejí k tobě“

Pár dlouhých vteřin bylo ticho. „Proč to děláš, Majore?“

„Zajímáš mě, Eriku, a obdivuji tě. Už od té doby, kdy jsem ještě sloužil v armádě a poprvé slyšel Wyatta Earpa vyprávět příběh, který s tebou zažil. Velmi na mě zapůsobil.“

„Zpočátku byl tebou úplně posedlý,“ ozvala se Kate. „Představ si, Eriku, že když jsem ho poprvé přivedla na ranč představit otci – to jsme ještě nebyli svoji – tak celý první den se tady zavřel s Benem Evansem a ten mu musel o tobě vyprávět. Ben se mi později přiznal, že ho dlouhou dobu podezříval, že mě v Dalasu sbalil jen proto, aby poznal tvého adoptivního otce a místo, kde jsi prožil úžasný příběh.“

„Kterej potom Major sepsal jako svůj první příběh vo tobě, Eriku, *Začalo to v Ascaloně*.“ Miguel se pyšně napřímil: „A podle mého vyprávění vo tom, co sme spolu zažili v Lyotadě v Mexiku, druhéj, *Naše oči se vobracejí k tobě*.“

„A několik dalších jich ještě přibylo,“ řekl Major.

Erik se pobaveně zašklebil. „Tak se mi zdá, že mám pomoci vlastně tobě, Majore, napsat další příběh.“

„Žádný nebude,“ řekla Kate rezolutně. „Protože já si nepřeji, aby ses do téhle záležitosti jakýmkoliv způsobem míchal, Eriku, dělal zde kvůli mně nějakého zlého muže, a nedej bože, ještě někomu ublížil. A myslím to vážně!“

Zavládlo ticho. Major měl sklopené oči, Miguel něco zklamaně zamručel a Erik s Kate se na sebe mlčky dívali. Pak si Miguel všiml jejich pohledů a došlo mu to: Bojí se! Vona se bojí toho, že Erik tu rozpoutá peklo a musela by změnit svoje mínění vo něm, zapomenout na to, co k němu tehdá cítila. A Erik to ví.

„Dobrá, Kate, ať je po tvém,“ řekl jemně. „Takže se tady akorát porozhlédnu po starých místech, navštívím lidi, které jsem znal a po pár dnech zase zmizím. Nechci ti přidělovat starosti.“

„Proboha, Eriku, takhle jsem to přece nemyslela – můžeš samozřejmě zůstat, jak dlouho budeš chtít, a já budu jen ráda.“
Usmála se. „A jak znám svého muže, bude celý žhavý, aby z tebe vymámil nějakou další historku z tvého života.“

„To budu raději dělat něco užitečnějšího.“

„Můžeš třeba zase někoho uzdravit,“ řekl Miguel a vysloužil si Erikův pátravý pohled.

Později, když se na ranči donekonečna rozebíraly události tohoto i následujících dnů, se Miguel dušoval, že svoji poznámku jen tak plácnul, a že vůbec netušil, že na jeho slova dojde tak brzy. A nikomu neprozradil, že ve skutečnosti tou poznámkou myslel jistou osobu, na které mu velmi záleželo.

Ozvalo se zaklepání a vešel Alan Smith, jeden z kovbojů, kteří hlídali stádo na západní hranici. Pro jeho srostlé obočí, černé vlasy i neholené strnisko vousů mu říkali Havran All. Teď byl celý uřícený a páchnul koňským potem.

„Omlouvám se, paní Kate, že takhle pozdě na noc vyrušuju, ale stalo se neštěstí. Sergio, ten Talián, je postřelenej. Koupil to z pušky do levýho stehna. Hned sme ho vobvázali a já s kuchařem na jeho vozíku dovezli sem, ztratil ale hodně krve a kulku má pořád v noze. Leží na ubytovně a Malej John už uhání do Ascalony pro doktora.“

„Řekl, co se stalo?“

„Jo. Řek, že se vracel k večeru z hlídky vod stáda k našemu táboru, když si vzpomněl, že tam nechal svůj pytlík s tabákem a cigaretovými papírky. Tak vobrátil koně zpátky a po pár stech yardech uviděl na vršku za stádem dva jezdce. ‚Padejte vocaď, hajzlové,‘ zavolal a vypálil směrem k nim ze svýho koltu. Jenom tak, pro výstrahu. A aby dal znamení nám vostatným. Vod jednoho z těch jezdců se ale hned zablýsklo, uslyšel ránu a něco ho bouchlo

do tý nohy. Řek, že to byla pecka, jako když ho kopne kůň. Složil se na zem a svíjel se tam bolestí. Tak sme ho našli, když sme se tam po pár minutách vobjevili. Ti dva jezdci se už vypařili.“

„Poznal, kdo to byl?“

„Řek, že už nebylo moc vidět, jelikož se stmívalo, ale je si jistej, že to byli bráchové Harperové. Jako správnej kovboj si totiž zapamatoval koně, na kterejch jezdili. A na grošákovi a vraníkoví tady spolu jezdí jenom voni.“

„Jako důkaz proti nim je to nepoužitelné,“ řekl Major. „To, že poznal akorát jejich koně, u soudu rozmetá každý průměrný advokát.“

Miguel pozoroval Erika a pomyslíl si: Paní Kate bude mít brzy problém, Erikovi to jako důkaz stačí. Oba Harperové se budou divit...

„Podíváš se na Sergiovo zranění, Eriku?“ zeptala se Kate. „Měl jsi tenkrát takovou zázračnou mast od toho starého šamana, která vyléčila tvoje zranění...“

„Yagua mě naučil si tu mast sám namíchat. Samozřejmě, že se budu snažit Sergiovi pomoci.“

Vstali a všichni odešli na ubytovnu mužstva za Sergiem. Kate pak nařídila přenést ho do domu.

Bohužel, v tomto případě Sergiovi nepomohla ani Erikova mast ani jeho léčitelské schopnosti. Kost byla od střely z pušky úplně roztříštěna a doktor Gordon, který po svém otci převzal v Ascaloně lékařskou praxi, musel po svém příjezdu Sergiovi tu nohu amputovat.